

VRIJDAG, den

24sten FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 20 Februarij 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om Brieven van Manumissie voor Slaven, als:

1. Van ADRIAAN JOHANNES COM VALIUS Az., voor den onder zijne Straatvoogdij staanden Slaaf *Januarij*.
2. Van G. S. DE VEER, voor den Slaaf *Claries*. — En
3. Van THOMASMIT VAN DER MEER, voor de Slavin *Bebé* en haar Kind *Thomas*.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om voor zoo veel betreft, de twee eerstgenoemden, binnen den tijd van drie weken, en wat aangaat den laatsten, binnen den tijd van acht dagen en alzoo met dispensatie van den gewonen tijd van aankondiging na de afteekening dezer, van hun vermeent recht of pretentie ter Gouvernements Secretarij aantekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 25 Februarij 1843.

(6127) CHARLES SPANOGHE, heeft op heden aantekening gedaan van zijn Voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

MENGELWERK.

Louize's Geschiedenis.

Omtrent drie of vier mijlen van Dublin, is de opmerkelijke kerk van St. Doulogh gelegen: zij vormt, met hare heilige wel en steenen kruis, eene vereeniging van overblijfsels uit de oudheid, die haar tot een der belangwekkendste gebouwen in Ierland maken. Deze kerk is een van die weinige nog overblijvende, van een steenen gewelf voorzien gebouwen, welke door sommigen aan de Deenen worden toegeschreven, doch door anderen gehouden worden als van nog veel vroegeren tijd afkomstig.

Voornemens zijnde dezelve te gaan bezichtigen, werd onze oplettendheid, op onzen weg derwaarts, op eene jonge vrouw getrokken, die bij een nederig grafsteentje gezeten was. Het was duidelijk zichtbaar, dat droefheid diepe sporen op haar gezicht sprekend gelaat had achtergelaten. Zij was zeer welvoegelijk gekleed, en de breede krippen hand om haar strooien hoed, duidde den weduwenrouw aan. Zij had een gezond en helder kind bij zich, dat overeenkomstig de gewoonte

van het land op haren rug, tusschende de ploijen van haren wijden mantel geplaatst was — zijnde deszelfs kleine gelaat en vette armen even boven zijns moeders schouders zichtbaar. Het kleine wicht was opgetogen van verwondering over zijne vingers, die het met instinctive vermaak van nieuwelings ontdekte magt, beurtelings uitstreekte en in elkan der trok: zijne ronle zwarte oogen flikkerden en het kinderlijke stemmetje trachtte deszelfs vrolijkheid te kennen te geven. De vrolijkheid en zorgeloosheid van het jonge kind, te jong om te weten, wat droefheid te beduiden had en van niets bewust, dan van de aangename trillingen van deszelfs eigen hart — vormde een sterk contrast met het treurige voorkomen van zijne moeder op wier gelaat strekken de pijnlijke wetenschap van voor altijd verloren geluk te lezen stond: hare oogen waren vervuld met tranen, die zij gedultig wegveegde. Het waren geene snikken, geene plotselinge opwellingen, doch de ronde droppels welden op, alsof hun bron in het harte zat. Het graf waarbij zij gezeten was, bevond zich aan den hoek van het kerkhof, en om haar niet te storen, wilden wij achter haar omgaan. Zij zag zulks, rees op, groette beleefdelijk en zeide: »Ik vraag u wel verschooning; indien ik gezien had, dat ik mij op uw weg bevond, zou ik mij reeds lang verwijderd hebben; doch de smart verblindde mij: de weg is nu vrij. Het lange gras is vochtig en dus niet goed om te begaan." Hare stem was even zacht om te hooren als haar liefstallig voorkomen om te aanschouwen; en een paar uitdrukkingen, die ons medegevoel te kennen gaven voor haren toestand, bragten te weeg, dat zij ons hare geschiedenis mededeelde, die slechts kort was en volgenderwijze door haar verhaald werd:

»Ik ben thans eene eenzame vrouw, hoewel ik mijn een en twintigste jaar nog niet heb bereikt. Als ik mijn volgenden geboorte dag beleef, zal dat verre van hier zijn. Mijn man was een bekwaam werkmán, en had overvloed van werk. Een ieder zeide dat ik zeer gelukkig was, hem tot echtgenoot te erlangen; en dit was ook inderdaad zoo: ik was daarvan zoo goed overtuigd, dat ik hem altijd te goed voor mij achtte; en dat geloof ik nog: want als hij dat niet geweest was, zou ik hem nog gehad hebben. Gedurende de dertien maanden, dat ik hem mogt hebben, veroorzaakte hij mij niet het minste leed, en nog veel minder gaf hij aanleiding dat ik een traan van droefheid stortte.

»Op zekeren Zondag ochtend — wij waren naar de mis geweest en ik was wat vermoeid te huis gekomen, daar dit kindje toen niet in de wereld was — zeide hij mij: »Lieve Louize, ik ga nog eens even naar het strand wandelen, en kom tegen theedrinken bij u terug." — »Goed," zeide ik en daarop gaf hij mij een kussen ging de deur uit. Toen hij voorbij de raam kwam, keek hij naar binnen en kwam toen terug: »Misschien, mijne waardste," sprak hij, »zoudt gij liever hebben dat ik niet ging; en dat als dat het geval is, zeg het dan liever." — En — de Hemel vergeve mijne dwaasheid! —

ik zeide: »ga!" hoewel het mij, zoo dikwijls hij zich van mij verwijderde, was alsof ik hem nimmer zou wederzien. En toen ik alleen zat, dacht ik bij mij zelve hoe gaarne de dorpelingen des Zondags middags met eene boot van land staken en zich eenigen tijd op het water ophielden; en zoo sloeg ik mijn doek om, en zag, toen ik aan het strand kwam, hem met drie anderen zich in een klein vaartuig vermaken, zich zacht laten schommelen op de slechts weinig zich bewegende oppervlakte, terwijl de baren zoo helder als kristal, en tevens zoo blaauw als de hemel boven dezelve waren.

»Zijt gij bevreesd voor u man, Louize?" vroeg een der meisjes die zich mede op het strand bevonden.

»Niet bevreesd, Nancy," was mijn antwoord; »want de Goede God waakt voor ons allen, maar de zee is zoo bedriegelijk."

»Om u de waarheid te zeggen," hernam zij, haar hoofd ter zijde wendende en het op mijn schouder verbergende want haar beminde bevond zich in dezelfde boot als mijn man, »ik had liever gehad, dat Jan er niet was ingegaan; maar ik wilde dat niet zeggen in tegenwoordigheid van de andere meisjes, om dat zij mij zouden hebben uitgelagchen." Zoo zetten wij ons bij elkander neder, elkanders hand vasthoudende en onze oogen op de boot gevestigd houdende, wier bewegingen wij ga te sleegen, tot dat dezelve uit ons gezigt verdwenen was. Op hetzelfde oogenblik voelde ik de frischheid van eene zachte koelte op mijne wangen, en dit deed mij ontstellen.

»Watscheelt u?" vroeg Nancy.

»Niets," was mijn antwoord, want ik was er verlegen over; en op nieuw voelde ik die koelte, sterker dan bevorens, hoewel nog matig, terwijl lucht en zee nog even bedaard waren als vroeger; doch ik had langer geen duur op het strand, meende dat ik verder zou kunnen zien als ik op de rots stond; en in den beginne had Nancy geen moed om mij te volgen, daar zij vreesde dat de anderen haar zouden uitlagchen; doch ten laatste werd zij mede zoo beangst, dat zij haren schroom ter zijle zette en haar gezellinnen verliet, en deze bleven aan het strand lagchen, en zingen en dansen, op het geluid harer vrolijke stemmen en het geklots der golven, terwijl wij de zee van de hoogte zaten gade te slaan, even als wij te voren hancelen gedaan hadden. En do eene boot na de andere, het eene zeil na het andere, deed zich voor ons oog op, maar het vaartuig dat wij zochten, vertoonde zich niet. Doch eindelijk ontdekten wij het toch, en wij sloegen van vreugde in onze handen, en dankten God; en ik wendde er mijne blikken geene seconde af. En ik had juist gezegd, dat wij weder naar het strand terug zouden keeren, om dadelijk bij hen te zijn als zij terug kwamen, toen ik hen een zeil zag in gereedheid brengen. Een oogenblik daarna was het opgehaald, en nu werd ik nog angstiger dan te voren; want ik vreesde de plotselinge windvlagen en ziet nog kwalijk had ik die vrees aan Nancy kenbaar gemaakt of er verhiel zich een zware dwarwind en zij waren verdwenen!...

»Ik weet niet wat er verder volgde. Het laatste wat ik zag heb ik u verteld: daar, onder mijne oogen — en vergaan! Het eerste dat ik mij verder kan herinneren, was

dat ik als uit een droom ontwaakte, dat ik mijn ontzichten aan mijn kleine vertrek en een levend kind aan mijne berst vond liggen: en zij wilden niet dat ik bij hem ging maar ik deed het toch. Ik legde het kindje in zijnen arm en staarde hen beiden aan; en daarop begonnen voor het eerst mijne tranen te vloeijen, en toen bad ik . . . . . Zijn overschot rust daar." vervolgde zij. Een Jao ligt naast hem. De arme Nancij is na dien tijd nimmer meer bij haar zinnen gekomen; en van daag kwam ik hier, en misschien voor de laatste maal, want mijn vader gaat naar een ander land, en ik ga met hem mede. Dat is zijne rustplaats," zeide zij, op een graf wijzende, dat zich door een nieuw steenen kruis aan het boven-einde en een kleinen steen aan het andere einde, van de overige onderscheidde. Het ziet er voor een graf net en aangenaam uit, en de zon beschijnt het alsof het een bloementuin ware, en hij ligt bij zijne geboorteplaats onder zijne magen en betrekkingen. Maar ik . . . ik . . . . . Hier werd zij door haar gevoel overmeesterd. Zij viel op hare kniën en stamelde met gevouwen handen en betraande oogen, eenige afgebroken woorden van gebed tot den Almagtige, opdat Hij, waar zij ook mogt heen gaan en wat zij ook mogt ondervinden, mogt gedooien dat haar gebeente naast het zijne kwam te liggen en zij in den dood niet meer gescheiden mogten zijn. Zij was, terwijl zij bad, in de hevigste geestvervoering; toen zij geëindigd had, wierp zij zich op het graf en kustte den grond. Het kind zag ontsteld rond; en toen de moeder het op het graf plaatste, het toesprekende alsof het kon onthouden waar zijn vader lag, klemde zijne kleine vuist zich aan het gras en trok het er eene handvol van uit. Hare tranen braken op nieuw uit, terwijl zij de gedachtenis, die het kind onwetend had ingezameld, zorgvuldig bij een schikte en in haren boezem stak.

De heilzame uitwerking van Ziekten.

Het matte gevoel dat op langdurige ziekte volgt, heeft iets bijzonder aangenaams en genoegelijks. De geest, zich als het ware van uit de slavernij van deszelfs grove gevangenis ontslaande, verheft zich verre en zeggierend boven de lagere gedachten en geringe eerbij van het daggelike leven. Er volgen zuiverder gevoelens, eene meer edele hoop, terwijl flukkingen van onze kindsheid, zich vernemen gende met onze beloften voor de toekomst, en ideaal aanzijn daartstellen, waarin de lage hartstogten en zorgen van het gewone leven geen deel hebben of vergeten zijn. Het is dan dat wij leren, ons met ons zelve te onderhouden; het is dan dat wij ons afvragen, hoe onze mannelijke leeftijd de beloften van de jeugdige jaren vervuld heeft, en of onze tot rijpheid gekomen vooruitzichten aan de verwachtingen die onze jeuglingschap had doen opvatten, beantwoord hebben. Het is dan, in de kalme en eenzaamheid van onze tot rechtvaardigheid gestemde harten, dat wij leren hoe onze misdagen slechts een anderen naam zijn voor onze ondeden, en dat het geen wij als wisselvalligheden der fortuin beschouwden slechts de vruchten van onze eigene gebreken zijn. Helaas! hoe korstondig zijn zulke tusschenpoozen. Gelijk aan den afwisselen den zonneschijn van een winterschen hemel, werpen zij een enkele heldere en vrolijk tint over het donkere landschap, voor een enkel oogenblik verkwikken zich het dat en de bergtop in een rondachtigen gloed de bladerlooze boom en het donkere mos schijnen een zweem der lente te gevoelen, doch het volgende oogenblik is dat alles verdwenen de buijge wolken en donkere schaduwen keeren terug, en de koude rukwind en de nevelen, den, en de treurige natuur, zijn op nieuw daar.

ADVERTENTIËN.

Op last van den Heer Gouverneur Generaal, wordt kennelijk gemaakt, dat de levering der navolgende, gedurende het Jaar 1843 voor 's Gouvernements dienst benodigde **ARTIKELLEN**, door diverse Ingezetenen is aangenomen, voor de daarbij vermelde prijzen, als:

Roodewijn. . . .	f 0,61	per flesch.
Rhijnwijn. . . .	» 1,55	»
Boter.	» 0,83	» pond.
Broodsuiker. . .	» 0,50	»
Bruine Suiker. .	» 0,10	»
Groene Thee. . .	» 3,40	»
Zwarte dito. . .	» 3,20	»
Versch Vleesch. .	» 0,50	»
Dram.	» 0,11½	» pint.
Voorloop. . . .	» 1,50	» pul van 18 pinten.

Banannen. . . .	» 0,37½	» Bos, voor het fort Zeelandia en fort Nieuw Amsterdam.
Idem.	» 0,35	» Bos, voor de Grond Bonifare.
Idem.	» 0,30	» Bos, voor de Posten aan de rivier Sarumacca.

Koorn (gepeld)
in Blomvaten. . . » 8,00 » vat. — En
Brandhout. . . . » 5,19 » vaam.
Paramaribo, den 22 Februarij 1843.
De Administrateur van Financien,
Ch. LEERS.

Particuliere West-Indische Bank.

De HOOFDDIRECTIE DER PARTICULIERE WEST-INDISCHE BANK.

In aanmerking nemende dat, sedert eenigen tijd, nagemaakte biljetten van de kalibers van **VIJFTIG** en **VIJF EN TWINTIG CENTEN** in omloop zijn gebracht;

Overwegende dat, in weerwil van alle aangewende pogingen, het tot nog toe de Politie niet heeft mogen gelukken, den schuldige aan deze, voor de geheele bevolking dezer Kolonie, zoo gevaarlijke misdaad op te sporen;

Heeft besloten **PRËMIËN** uit te looven, ten einde, zoo mogelijk, door middel daarvan, het gewenschte doel te bereiken, en mitsdien te bepalen:

- Eene **PRËMIË** van **HONDERD EN VIJFTIG GULDEN**, ten behoeve van den genen, die zoodanige aanwijzing zal opleveren, waardoor de Politie in de gelegenheid zal kunnen worden gesteld, op het spoor van den dader of de daders te geraken, en
- Eene **PRËMIË** van **TWEE HONDERD GULDEN**, ten behoeve van den genen, die **ONMIDDELIJK** den dader of de daders zal aanwijzen, met dat gevolg dat dezelve van de misdaad overtuigd worde.

De Hoofddirectie vertrouwt, dat nademaal het algemeen er het hoogste belang bij heeft, dat de schuldige ten deze bekend en vervolgens gestraft worde, — deze hare poging niet vruchteloos zal blijven: — Zullende de naam des genen, dien eene der prëmien ten deel moge vallen, des verkiezende, geheim worden gehouden.

Paramaribo, den 21 Februarij 1843.
Namens de Hoofddirectie der Particuliere West-Indische Bank,
De Secretaris bij dezelve,
N. G. VLIET.

De HOOFDDIRECTIE DER PARTICULIERE WEST-INDISCHE BANK ontwaart ge worden zijnde, dat er zeer veel misbruik wordt gemaakt van de toelating, om *oude Biljetten* der Bank, tegens *nieuwe* intewisselen, daar dikwijls *oude Biljetten* zijn ingeruild, waarvan vermoedelijk een gedeelte *opzettelijk* is afgescheurd, met het oogmerk om daarvan wederom gebruik te maken, en alzoo van *drie* Biljetten, het genot van *vier* te erlangen, brengt bij deze ter kennis van het algemeen, dat er, in het vervolg, bij de Bank, geene Biljetten ter inwisseling of inruiling zullen worden aangenomen, *waaraan eenig gedeelte ontbreekt*.

Paramaribo den 21 Februarij 1843.
Namens de Hoofddirectie der Particuliere West-Indische Bank,
De Secretaris bij dezelve,
N. G. VLIET.

Pronuntiale van Dictums

bij het Collegio van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, op Zaterdag den 25sten dezer maand, des voormiddags te 9 uren, van de Boedels **LAMBERTUS RUIJGERS, JOHAN GODFRIED KRIEGER, NICOLAAS PETRUS MATTHIJS** en **A. C. MULLER** Wed. **P. MEIJNE**.

Paramaribo, den 22 Februarij 1843.
De Secretaris van het Collegio voornoemd,
F. C. COBLIJN.

De Fungerende **CURATORS** bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Maandag den 27sten dezer, des voormiddags om 1 ure, in het lokaal van hetzelfde Departement door den Vendumeester **A. KEIJSER**, publiek doen verkoopen:

De **GOEDEREN** gevonden in de volgende *desolate* Boedels, als: **CHARLOTTA HAGEDORN, PALM van HERMANUS van BUTTNER, ZELIE INNES, LOUIS ADOLF THOMAE, SARATJE RUDELSON**, van den minderjarige **FRANS van GISTEREN** en **FRANS NICOLAAS REIJZIGER**.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden of geroepen.

Paramaribo, den 23 Februarij 1843.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(6159) De Exploiteur bij het Gerechtshof te *Suriname*, zal op **HEDEN** den 21sten Februarij 1843, des voormiddags om half negen ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Gerechtshof, publiek bij Executieverkoopen:

De Slaven met namen: *Sophia en Meelja*; aankomende **C. T. CAPADOCE** (*Boedel*).

Paramaribo, den 24 Februarij 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

WIJKMEESTERS van Wijk Ia. *ad* adverteren, dat zij op 27sten dezer volgende dagen, de gewone jaarlijksche opneming zullen hewerkstelligen.

Paramaribo, den 22 Februarij 1843.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 22sten dezer, de Nd. Am. Brik *Drom* Kap. Benjamin Pickering, naar Salem; ladings 303 vaten Malassie.